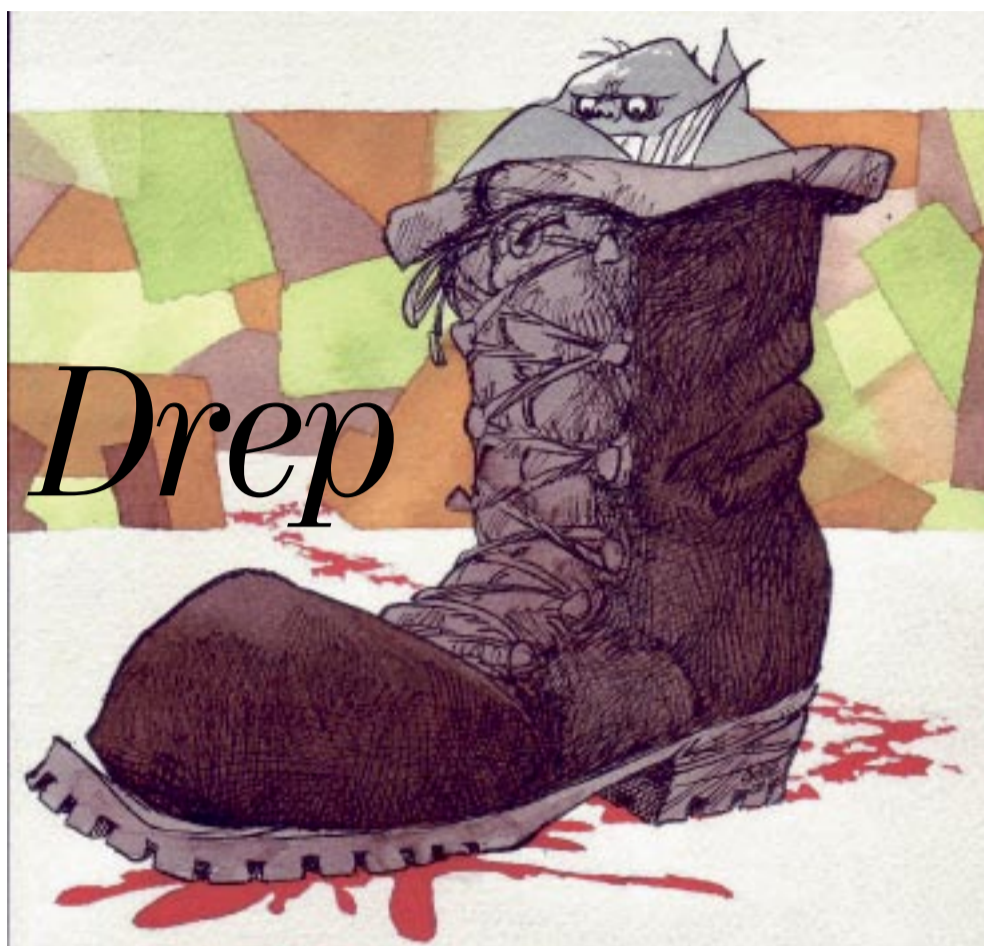


[Slik lever vi nå]



DET VAR DEN MINSTE huggormen jeg hadde sett. Bare et par desimeter, det måtte være en ormunge. Den lå i en liten kveil midt i veien, en trivelig hard-trampet skogsvei. Det var såvidt jeg ikke hadde gått rett forbi, for den lå helt stille. Først trodde jeg den var død. Men da jeg satte meg ned på huk for å se den bedre, hevet den hodet litt og svingte det truende fra side til side. Da skjønte jeg at den hadde ligget helt stille i håp om at jeg skulle gå rett forbi.

Slanger er ganske smarte, selv om de har lite hode. De skjønner fort at mennesker er farlige. Kanskje hadde den vesle huggormen sett litt av hvert allerede i sitt unge liv, for dette var Oslo Østmark hvor det reker folk hele tiden, særlig disse oktoberdagene med varme og farger. Ikke var det langt til hovedveien heller, der bilene kjører over små og store huggormer og mange andre dyr så innvollene skvetter.

– Men du har ingenting å frykte fra meg, vesle orm. Jeg fisker ikke engang med mark, sa jeg.

Vesle Orm rakte tunge og virket ikke helt overbevist. Men slanger kan visst ikke høre.

Det var da han kom. En fyr med lange ben og store støvler, fremskutt hake. Høyt tempo selv da han stoppet for å se hva jeg så på.

– Det der er en huggorm, sa fyren og gikk øyeblikkelig til angrep.

Han satte støvelfoten ned og måkte Vesle Orm over sten og sand og grus og ut i veikanten.

– Nei! ropte jeg. – Stopp! Hvorfor gjorde du det?

– Jeg liker ikke huggorm, sa Store Støvler.

Ormen var fortsatt i god form. Lynraskt kveilet den seg opp igjen og hevet hodet kampvillig. Men Store Støvler var også rask. Nå grep han den i halen, løftet den opp.

– Jeg har drept mange av disse her, sa han. Han smilte nå.

Ormen sprellet og krummet seg. Den forsøkte å hugge oppover, men klarte det ikke.

– Det er bare å holde den sann i halen. Da får den ikke bitt, den jævelen.

Inni meg merket jeg et voksende ønske om at fyren tok feil, at han ikke hadde peiling, og at ormen skulle klare å hugge ham i hånden.

Nesten ingen som blir bitt av huggorm, dør av det, da må man i så fall være allergisk, men mange blir ganske syke.

Inne i meg dukket bilder opp, bilder fra Dagsrevyen fra en bjørnejakt vestpå. Jaktlaget hadde skutt en slagbjørn oppe på fjellet og dratt den ned i bygda, der jublende folkemasser strømmet ut for å se. Barn med tindrende øyne og videokamera på telefonen panorerte over det døde dyret. Nyhetsoppleseren presenterte det som en gladnyhet.

Jeg husket avisreportasjen fra en barnehage i Fagernes hvor en pappa hadde med det avsagede hodet av en elg for at barna skulle få «kjenne litt på jakta». Barna hadde lekegeværer, og barnehagetante hadde et elghode skåret ut av tre som de skulle få skyte på:

«Det skytes og løpes og jakes verre. De unge jegerne er helt i hundre når elgen endelig faller i bakken. Så er det å dra ned glidelåsen på jakka og begynne å slakte.»

Jeg husket lyder fra et møte i Senterpartiet hvor en partipamp lovet å utrydde ulvene.

Alle tilstede klappet og jublet ved tanken på å utrydde en art som lenge var så sjelden at den egentlig var utryddet allerede. Og jeg husket noe jeg hørte på en indonesisk øy for lenge siden, at folket der hadde utryddet alle slanger på øya. Men det eneste menneskene oppnådde, var at rotter og mus fikk formere seg uhemmet. Alt dette tenkte jeg på mens Store Støvler lot den vesle ormen sprelle mellom fingrene og dingle fra side til side.

– Jeg kverker dem så fort som mulig, altså. Fyttirakkern.

Men han gjorde det ikke. Nå bare så han på meg. Smilet var blitt borte, noe forandret seg i øynene hans. Kanskje trodde han jeg var sprø – en labil personlighet, løs i skogen og muligens farlig, småpratende med huggormmyngel som snart skal i dvale. Kanskje hadde han rett.

– Slipp den, sa jeg lavt. – La'n være.

Og han slapp. Med et foraktelig grynt slengte han ormen i veikanten, snudde på støvelhælen og fortsatte nedover mot parkeringsplassen.

Vesle Orm var fortsatt i live. Jeg gikk litt lenger unna og så på mens den langsomt buktet seg ut i grøften og forsvant.

Skogsturen var forandret nå. **M** most@dn.no

klokken fem, fordi «ingen presterer godt under press».

– Det er ikke noe press her. Vi lever av planlegging og gode rutiner. Det har gitt oss vekst til nye rekorder i omsetning og overskudd ti år på rad. Jeg tror vi kommer til å sette opp utbyttet i år igjen.

Han vil at de ansatte skal bruke tid på familien. Til gjengjeld eier de 1100 ansatte aksjer i banken for 3,8 milliarder kroner. De er blitt rike alle sammen.

– De kaller oss for «skilpadden».

Ron Hermance humrer og stryker seg over barten.

– Det lever vi godt med. Det jo det som er vår stil. **M**

● For en måned siden ba Goldman Sachs og Morgan Stanley om å bli underlagt regulering som ordinære banker. Æraen for de store, prestisjetunge investeringsbankene er formelt over.

● Denne uken varslet New Yorks statsadvokat Andrew Coumo straffefølgelse mot AIG dersom ikke tidligere konsernsjef Martin Sullivan og London-sjef Joseph Cassano betaler tilbake ca. 300 millioner kroner i bonuser og sluttpakker som ble utbetalt mens selskapet underspilte sin egen risiko overfor investorer.



Jeg liker ikke huggorm, sa Store Støvler MORTENMØST